

Men ellers forekom det mig, at finansministerens hovedindvending var, at polarisering imødegås ved en samlet indsats. Det var det ord, der samlede finansministerens første del af indlægget. Og det er lige præcis vores pointe, og det er vel lige præcis også grunden til, at jeg har så svært ved at forstå den socialdemokratiske afvisning. Det, vi har brug for, er samlede bud, der betegner en udvikling eller kigger på en udvikling over tid, bud, der forholder sig til sammenhænge og ikke kun til en enkelt ulighedsskabende faktor.

Jeg forstår det endnu mindre, når finansministeren så må opleve, at Ugebrevet Mandag Morgen og andre laver den type ufuldstændige analyser. Så må man dog blive optaget af at få lavet nogle mere fuldstændige analyser, der viser et retvisende billede. Og netop i lyset af det må det være endnu mere interessant, synes jeg, for finansministeren at få den her undersøgelse.

Jeg skal så slutte af med at berolige finansministeren, som bad om ikke at blive rost for forslaget med De Konservative på grund af afskaffelse af formueskatten: Den type virksomhed vil finansministeren ikke blive mødt med fra SF's side.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Det Politisk-Økonomiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 99:

Forslag til folketingsbeslutning om rene linjer i statens mellemværende med Københavns Kommune (opfordring til at trække aktstykke nr. 194 tilbage og til fremsættelse af et nyt).

Af Jes Lunde (SF) m.fl.

(Fremsat 23/2 96).

Sammen med denne sag foretoges den sidste på dagsordenen opførte sag, nemlig:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 100:

Forslag til folketingsbeslutning om opfordring til at trække aktstykke nr. 194 om Slots- og Ejendomsstyrelsens erhvervelse af en række ejendomme m.v. fra Københavns Kommune tilbage fra Finansudvalget.

Af Kim Behnke (FP) og Thor Pedersen (V) m.fl.

(Fremsat 23/2 96).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Ja, det har jo haft en lang gang, det her spørgsmål om de københavnske ejendomssalg til staten.

Jeg skal bare i al stilfærdighed minde om baggrunden, en økonomiforhandling i 1994, hvor vi traf en række beslutninger, der havde som formål at sanere Københavns Kommunes økonomi og nedbringe dens gæld: Hovedstadens Sygehusfællesskab, ændringer i ejendomsforholdene omkring Kalvebod Brygge, stiftelsen af ejendomsselskabet for beboelsesejendommene Tor – som det nu hedder uden h – og sluttelig en aftale om, at en række ikkebeboelsesejendomme, som Københavns Kommune havde skøde på, skulle indgå i saneringen på den måde, at kommunen skulle prøve at sælge dem, og hvis det ikke lykkedes inden en bestemt frist – slutningen af 1995 – så skulle staten overtage dem til vurderingen.

Det var sådan en samlet politisk aftale, kan man sige – og ikke nogen helt almindelig ejendomsandel.

Og hvis man spoler lidt tilbage og husker den situation, vi var i på det tidspunkt, så skal man bare for den interesse, det måtte have, forstå, at målet var: Hvor meget skal der til for at rette

Københavns Kommunes økonomi op? Vores synspunkt var så bare det, at vi skulle have så meget som muligt i strukturforandringer og i faste værdier til gengæld for at medvirke til den operation.

Egentlig kan man jo sige, at operationen blev godkendt i det daværende Finansudvalg – ikke »egentlig«, for det blev den, da aktstykket blev godkendt. Og vi kommer så her i slutningen af 1995 i den situation, at nogle af ejendommene, de fleste af dem, ikke er blevet solgt, og så skal vi udmønte den sidste del af aftalen.

Jeg skal ikke trætte med en lang udredning – der er ingen af de tilstedeværende, der ikke kender historien i dybden – men vi har altså i lyset af det responsum, Finansudvalget har afæsket Kammeradvokaten, nu fremlagt et aktstykke, der tager Brøndbygrunden ud, fordi den vitterlig er konstateret helt forkert vurderet af vurderingsmyndighederne, og vi har så meddelt Københavns Kommune, som naturligvis mener, at den så har noget til gode, at det må vi forhandle i de kommende økonomiaftaler. Der er ikke truffet nogen aftaler om, hvad der videre skal ske, andet end at det må vi tage op i de forhandlinger.

Men jeg har ment det rigtigst, vi har ment det rigtigst i regeringen, også i lyset af Kammeradvokatens responsum, at ekspedere resten af ejendomshandlerne – som der ikke er noget holdpunkt for at vi med varig retsvirkning skulle kunne løbe fra, sådan som aftalen var formuleret – i form af et aktstykke. Derfor vil jeg opfordre til, at Folketinget afviser de to beslutningsforslag, og kun knytte den bemærkning til det, at det er jo i begge beslutningsforslagene sådan, at man siger: Jamen det kan da godt være – med lidt forskellig ordlyd – at Københavns Kommune skal have de penge, men så kunne man gøre det på en anden måde. Det er jo rigtigt, det kunne man selvfølgelig, og det ville der formentlig også være et flertal i denne sal for at gøre. Sådan må jeg i hvert fald tolke SF's beslutningsforslag. Men jeg må ærlig talt sige, at SF's beslutningsforslag undrer mig egentlig mest, fordi det fører i det mindste til samme statsfinansielle udlæg som det oprindelige aktstykke fra boligministeren – i værste fald en større statsfinansiell belastning.

Til hr. Jes Lunde: Derfor kan jeg måske ikke helt forstå, hvad det var for en krigsdans, der blev opført lige før juleaften, men måske er baggrunden for, at det nu har fået den her formulering, at der også er SF'ere på Københavns Råd-

hus, som har henvendt sig til hr. Jes Lunde og gjort gældende, at de her penge ville man meget gerne have leveret til kommunen. Jeg skal ikke kunne sige det. Jeg har ikke været inde i en videregående analyse af motiverne, men det kunne da være en del af forklaringen.

Men jeg vil nu alligevel opfordre til, at Folketinget afviser de to beslutningsforslag, og jeg håber på, at Finansudvalget derefter kan godkende det beskårne aktstykke, der nu foreligger til beslutning.

Hans Peter Baadsgaard (S):

Finansministeren har nu redegjort for, hvad der er baggrunden for det aktstykke, som de to beslutningsforslag vedrører. Det vil jeg ikke gentage her. Det er også baggrunden, som vi bygger vores stillingtagen på. Vi har hele tiden betragtet de omhandlede ejendomskøb som et led i en aftale mellem Københavns Kommune, og den aftale står vi ved.

Derfor støtter vi vedtagelsen af aktstykke nr. 194, og dermed afviser vi de to beslutningsforslag, der foreligger.

Thor Pedersen (V):

Vi kan i Venstre kun beklage, at det er nødvendigt med debatten her i Folketingssalen omkring ansøgningen fremsendt til Folketingets Finansudvalg, men i den konkrete sag må vi desværre konstatere, at finansministeren og regeringen i sin helhed ikke har givet Finansudvalget de korrekte og nødvendige oplysninger til brug for beslutningsprocessen.

Nu er det boligministeren, der har det formelle ansvar for aktstykket til Finansudvalget, men sandheden er vel, at boligministeren overhovedet ikke har været med til at forhandle det. Det har derimod finansministeren og vel også indenrigsministeren.

Den aftale, som regeringen har indgået med Københavns Kommune, som den er forelagt for Finansudvalget, er baseret på, at Københavns Kommune skal aflevere ejendomme af samme værdi, jf. de offentlige vurderinger, som de kontante beløb, som staten udbetaler til Københavns Kommune. Da regeringen forsøgte at få aktstykket igennem i december 1995, blev det imidlertid afsløret, at de reelle handelsværdier var væsentlig lavere end det beløb på 296 mio. kr., som staten skulle betale til Københavns Kommune.

For ejendomme, der var ansat til en vurdering på 296 mio. kr., var der i alt ved udbud kun ind-

kommet tilbud på ca. 40 mio. kr. Denne helt absurde difference gav ikke regeringen eller finansministeren anledning til at søge aftalen ændret, men derimod alene til at søge den gennemført hurtigst muligt i Finansudvalget i december 1995. Hvis forholdene var nye for finansministeren og regeringen, måtte det som minimum have kunnet forlanges, at man havde gjort, hvad man kunne for at rette op på den helt skæve aftale og vise ansvarlighed over for Folketinget og for statens penge. Men dette viste sig ikke at være tilfældet.

På Finansudvalgets ønske om, at finansministeren skulle forespørge justitsministeren om muligheden for at ophæve aftalen eller dele af aftalen, ja, da var finansministerens reaktion alene at aftvinge Justitsministeriet et rent goddag, mand-økseskaft-svar. Ja, ikke alene aftvang man Justitsministeriet et svar, der passede Finansministeriet; man fik endda ændret det første svar og kopierede selv justitsministerens overskrift over på et andet svar til Finansudvalget, og dette svar gik alene ud på, at hvis der ikke var problemer for finansministeren, så var der ingen problemer.

Det er for mig en gåde, at justitsministeren overhovedet ville være bekendt at udlevere sit ministerium, som han gjorde. Men det lykkedes at få et flertal i Finansudvalget til at pålægge finansministeren at spørge Kammeradvokaten om muligheden for at hæve handelen, og Kammeradvokatens svar har vist sig at være en lige højre til finansministeren.

Finansministeren har benægtet, at man kan frigøre sig for købet af et areal i Brøndby til 165 mio. kr., men Kammeradvokaten har den modsatte mening, idet han ganske klart fastslår, at staten ikke er bundet til denne pris, fordi den offentlige vurdering er behæftet med fejl, og at arealet nu efter Told og Skats mening alene er 33 mio. kr. værd. Det har regeringen og boligministeren jo også taget konsekvensen af ved at fremsende et nyt aktstykke, hvor denne del af aftalen er trukket ud.

Imidlertid er det værd at gøre sig klart, at Kammeradvokaten jo ikke er hvem som helst. Kammeradvokaten er regeringens egen advokat, dvs. partsadvokat. Det er regeringen, der forsyner Kammeradvokaten med oplysninger, og det er regeringen, der drøfter sagen med Kammeradvokaten. Det er derfor bemærkelsesværdigt, at Kammeradvokaten, ministerens egen advokat, her går imod finansministeren. Men hermed er problemet efter Venstres mening ikke løst.

Der er to forhold, der yderligere gør sig gældende:

Det fremgik af ansøgningen fra boligministeren i november 1995, at to af ejendommene, og det var Niels Brocks Gade 8 og Irlandsvej 93, var forurenede, og her er spørgsmålet, om Københavns Kommune var vidende om forureningen, og om de forud for aktstykke 364 havde oplyst dette til statens forhandlere. Men dette er stadig ubesvaret.

Kammeradvokaten anfører i sit svar af 23. februar på side 2:

»For at en ændring af 19. alm. vurdering skal kunne komme på tale, skal forureningerne i al fald føre til, at vurderingerne er meget væsentligt højere end de forventelige salgspriser.«

Og som Kammeradvokaten anfører på side 4:

»Hvis der skulle komme sådanne oplysninger om forurening af de to grunde frem, at oplysningerne efter Told og Skats almindelige praksis i lignende situationer kan begrunde revision af 19. alm. vurdering, vil der som anført i min udtalelse af 26. januar 1996 efter min mening være grundlag for at nægte at betale et beløb svarende til 19. alm. vurdering for grundene.«

Dette bør regeringen nødvendigvis undersøge, før den forsøger at forhandle en godkendelse. Men regeringen har intet gjort.

Kammeradvokaten anfører korrekt, at dér, hvor der er objektive fejl i den offentlige vurdering, således at den er væsentlig højere, end en korrekt vurdering vil tilsige, ja, dér er staten ikke bundet, men det er lige præcis, hvad der gør sig gældende for købet af Irlandsvej 93. Her anfører Told og Skat i sin besvarelse af 12. december, at man har beregnet ejendomsværdien fejlagtigt og er nået frem til en væsentligt forhøjet ejendomsværdi. Dette forholder hverken Kammeradvokaten eller regeringen sig til.

Regeringen forsøger at dække sig ind under, at det hele drejede sig om at tilføre Københavns Kommune en bestemt sum penge, og det er nok også korrekt. Men det fremgik klart af aktstykket til Finansudvalget, at der skulle overdrages ejendomme til samme beløb i offentlig vurdering – underforstået, at for hver krone, statskassen udbetaler til Københavns Kommune, skulle kommunen overdrage tilsvarende ejendomsværdier, og forudsætningerne måtte selvfølgelig for Finansudvalget være, at der i det væsentlige var tale om korrekt ansatte offentlige vurderinger.

Hele regeringens optræden og finansministerens manglende reaktioner gør det klart for

enhver, at der har været tale om en overordentlig kammeratlig aftale mellem regeringen og Københavns Kommune. Man har forsøgt at overføre ekstra statslige midler til Københavns Kommune under dække af ejendoms køb. Det burde for alle i Folketinget være helt uacceptabelt, at regeringen skjuler sagens kendsgerninger og reelt giver Københavns Kommune penge under bordet.

Vi er i Venstre medforslagsstillere til et beslutningsforslag, hvor man trækker aktstykke 194 tilbage, således at vi kan få opklaret de faktiske omstændigheder i sagen, som endnu ikke er belyst.

Det er trist at måtte konstatere, at regeringen og finansministeren ikke giver Folketinget korrekt og nødvendig information, men regeringen mener åbenbart, at retten sidder i antallet af pladser i Folketingssalen. Kammerateri går til syneladende forud for almindelig politisk hæderlighed; det er efter Venstres mening en optræden uden politisk moral.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti har hverken lod eller del i den aftale, regeringen indgik med kommunerne i 1994, og det er efter den konservative gruppes opfattelse overordentlig kritisabelt, at regeringen har indgået en aftale om overtagelse af ejendomme, hvor vilkårene udelukkende bygger på ejendomsvurderinger uden nogen hensyntagen til den reelle handelsværdi.

Problemet er nu, at staten skal overtage ejendomme til en pris, der ligger væsentligt over den reelle handelsværdi. Det er uacceptabelt, og det er udtryk for, at regeringen ikke har ført forhandlingerne på en tilstrækkelig kompetent måde. Det får den konsekvens, at staten kommer til at lide tab.

Når Det Konservative Folkeparti ikke støtter kravet om, at aktstykke 194 skal trækkes tilbage, sådan som der lægges op til i de to beslutningsforslag, skyldes det udelukkende de perspektiver og de konsekvenser, det vil få, hvis Folketinget blokerer denne sag. Situationen er nu nemlig den, at regeringen har indgået en aftale på statens vegne. Det er en hovedløs og dårlig aftale, men aftaler forpligter.

Afvises aktstykket, vil Københavns Kommune kunne gøre erstatningskrav gældende og det vel at mærke med præcis de økonomiske konsekvenser for staten, som indgår i aktstykket. Det er den klare vurdering, Kammeradvokaten er kommet til. Det statslige tab vil altså under alle

omstændigheder blive en kendsgerning, simpelt hen fordi regeringen har indgået en meget ringe aftale.

På konservativ foranledning blev der i Finansudvalget rejst krav om, at vi fik en redegørelse fra Kammeradvokaten. Det har vi fået. Regeringen har taget Kammeradvokatens vurdering til sig: Landbrugsarealerne i Brøndby er taget ud. Derved er den samlede aftale ændret markant.

Når man i øvrigt studerer Kammeradvokatens redegørelse, står der ikke megen tvivl tilbage vedrørende placeringen af det økonomiske ansvar og dermed forpligtelsen til at overtage de i aktstykke 194 nævnte ejendomme.

Spørgsmålet er herefter alene, om Folketinget skal fremprovokere en retssag mellem staten og en anden aftalepart i en situation, hvor statens egen advokat vurderer, at sagen vil blive tabt og det med fynd og klem. I Det Konservative Folkeparti ynder vi ikke retssager for retssagernes egen skyld. Og vi ser ikke noget formål med at trække tingene i langdrag.

Når det er sagt, skal det også siges, så det ikke kan misforstås: Vi forlanger fra De Konservative side, at staten sikrer sig mod lignende situationer i fremtiden. Der må fastsættes forhandlingsrammer, som indebærer, at der i forbindelse med statslige ejendomshandler tages hensyn både til vurderingsbeløbet og til den reelle handelsværdi. Og vi forudsætter, at de overtagne ejendomme som en selvfølge afhændes hurtigt muligt, så staten kan få nogle af pengene hjem igen. Ikke mindst det sidste er temmelig væsentligt.

Bliver et af de to beslutningsforslag vedtaget, fjernes statens muligheder for at realisere et salgsprovenu. Samtidig lægger begge forslag op til, at Københavns Kommune skal kompenseres ved eventuelt et kontant tilskud. Det er vi i Det Konservative Folkeparti imod, og det vil i øvrigt påføre staten en større udgift end den, der følger af aktstykket, netop fordi der ikke bliver noget salgsprovenu.

Hele denne sag har sat et stærkt og yderst tiltrængt fokus på hele vurderingssystemet. Det trænger til at blive gået efter i sømmene. Vi har igennem denne sag set ekstremt store forskelle på den offentlige vurdering og den reelle handelsværdi. Det er ganske enkelt uacceptabelt, og det bør Folketinget tage fat på, så vi kan få nogle ordentlige ordninger, hvor der er en større sammenhæng mellem handelsværdien og den offentlige vurdering.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Pia Christmas-Møller gjorde meget ud af at forklare, at når nu statens advokat, Kammeradvokaten, har udtalt, at staten vil tabe sagen med fynd og klem, så er der ingen grund til at gennemføre en retssag, som staten står til at tabe.

Jeg vil godt bede fru Pia Christmas-Møller om at redegøre for over for Folketinget: Hvad får Det Konservative Folkeparti til at tro, at sådan en holdning hos Kammeradvokaten nødvendigvis medfører, at domstolene kommer til det samme resultat?

Vi skal jo huske på at stille det meget væsentlige spørgsmål: Hvem er egentlig den krænkede part? Er det finansministeren, som har fået et skår i sin karriere? Er det nogle embedsmænd, som ikke har rådgivet finansministeren ordentligt under forhandlingerne? Hvem er den krænkede part?

Den krænkede part er den danske skatteyderbefolkning, som fuldstændig uden indflydelse på noget som helst bare kan se en sag passere revy for øjnene af sig og konstatere: Nå, det var søreme ærgerligt, så må vi altså fylde 300 mio. kr. statspenge over i Københavns Kommune. Det er den krænkede part, og den krænkede part får ikke andet end et eller andet stykke papir med en Kammeradvokats ord for, at sådan skal det være.

Derfor ville det da være den naturligste ting i verden at lade sagen prøve ved domstolene, sådan at man kan se, om Kammeradvokaten i denne her sag har ret. Men Kammeradvokaten har jo bare den sidste håndfuld år gang på gang taget fejl og vildledt – ikke vejledt, men vildledt – Folketinget og givet forkerte råd osv. Det er et simpelt advokatfirma. Det kan jo tage fejl. Det får betalt sit honorar af finansministeren for at rådgive finansministeren. Finansministeren ønsker ikke retssagen. Finansministeren ønsker at betale pengene. Og derfor er det jo ikke finansministeren, der i den her sag er den krænkede part; det er skatteyderbefolkningen.

Så er fru Pia Christmas-Møller inde på betragtninger om, at begge beslutningsforslag skulle få den konsekvens, at staten skal sende en check til Københavns Kommune. Det er selvfølgelig tilfældet for B 99, altså SF's beslutningsforslag, men i det beslutningsforslag, Fremskridtspartiet har fremsat sammen med Venstre, er der bestemt ikke lagt op til, at der skal sendes en check. Der gøres opmærksom på, at finansmini-

steren kan søge om at få flertal i Folketinget, men i hvert fald for Fremskridtspartiets vedkommende deltager vi ikke i etableringen af det flertal.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg må sige til fru Pia Christmas-Møller, at når Venstre ikke kan tilslutte sig det forslag, som SF har fremsat, så er det netop, fordi der i SF's forslag er et ubetinget tilsagn om at udligne differencen mellem handelsværdien og de 295 mio. kr. Et sådant tilsagn vil vi ikke give. Vi ønsker behandlet en fornyet ansøgning om den aftale, der er indgået med Københavns Kommune, og herunder i hvilket omfang der skal tilføres Københavns Kommune statspenge.

Men der er noget, jeg ikke forstår i argumentationen fra den konservative ordfører. Det er den sikkerhed om, hvad Kammeradvokaten egentlig siger. For Kammeradvokaten siger udtrykkelig, og det er det, han slutter af med i sit svar af 23. februar, at hvis der skulle være sådanne oplysninger om forureningen af de to grunde, jeg bl.a. nævnte – Niels Brocks Gade 8 og Irlandsvej 93 – at det kunne danne baggrund for en ændring af 19. almindelige vurdering, vil det være sådan, at staten kan nægte at betale et beløb, der svarer til 19. almindelige vurdering. Det er præcis det forbehold, Kammeradvokaten tager.

Så gør han yderligere det – i øvrigt som den eneste – at han skriver på side 2, at Københavns Kommune har gennemført geotekniske undersøgelser, der viser, at grunden Irlandsvej 93 er stærkt forurennet. Men vi ved, at Told og Skats regionschef har sagt, at man har overhovedet ikke indregnet forureningen eller forureningsrisikoen i vurderingen. Hvordan kan det så være, at man vil afvise at undersøge, om det ikke er sådan, at ejendommen i virkeligheden er værdiløs, og at staten derfor ikke er forpligtet til at overtage den? Det er det, vi mangler at undersøge.

Og endelig vil jeg godt spørge fru Pia Christmas-Møller, om det ikke er sådan, at hvis det skulle komme til en sag – hvad Venstre ikke ønsker – kommer staten vel maksimalt til at betale det, den også skal betale ifølge det aktstykke, som boligministeren har fremsendt til Finansudvalget. Det er jo præcis det beløb og dermed det tab, som staten alligevel får, vi så kommer til at udrede.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil godt sige til hr. Thor Pedersen, at jeg bemærkede citatet fra Kammeradvokatens seneste besvarelse af den 26. februar, allerede da hr. Thor Pedersen kom med sit ordførerindlæg, men det var et stærkt beskåret citat. Jeg synes, det er rimeligt, at vi her fra Folketingets talerstol får citatet i dets helhed, for det hedder nemlig på side 2:

»For at en ændring af 19. almindelige vurdering skal kunne komme på tale, skal forurenin-
gerne i hvert fald føre til, at vurderingerne er meget væsentligt højere end de forventelige salgspriser. Selv i så fald er det ikke sikkert, at Told og Skat vil finde fornødent grundlag for ændringer af vurderingerne.«

Og videre hedder det:

»Der er således ikke i det foreliggende materiale grundlag for at hævde, at kommunerne har tilbageholdt relevante oplysninger om forurening af de to grunde, sådan som det forudsattes i de spørgsmål, som hr. Thor Pedersen havde stillet igennem Finansudvalget.«

Kammeradvokaten er meget entydig her. Der er ikke noget grundlag for at tro, at staten ville kunne vinde en retssag, og det mener jeg man må tage til efterretning.

Og det fører mig til at besvare hr. Kim Behnkes spørgsmål. Hr. Kim Behnke siger, at den forurettede part er skatteyderne, og det er jeg enig i. Skatteydernes repræsentant i denne sag er rent faktisk regeringen, uanset om vi kan lide det eller ej, og regeringen har en advokat, nemlig Kammeradvokaten. Og når regeringens egen advokat vurderer, at det vil være umuligt at vinde en retssag, står det meget skraldt til med at få en sag gennemført ved domstolene til skatteydernes fordel.

Jeg vil godt sige til hr. Kim Behnke, at hvis han personligt som privatmand føler sig forurettet i forbindelse med et huskøb, vil det være naturligt, at han henvender sig til sin egen private advokat. Hvis advokaten så siger til hr. Kim Behnke, at der ikke er noget formål med at føre en retssag, er spørgsmålet, om hr. Kim Behnke alligevel vil føre en retssag, for det koster jo trods alt både tid og penge. Her mener vi ikke, der er grundlag for at tro på, at staten vil kunne vinde en retssag, og derfor kan vi – uanset om vi beder regeringen om at fjerne dette aktstykke – risikere at skulle betale en erstatning til Københavns Kommune, og derfor kan vi lige så godt gøre det først som sidst. Det er vores synspunkt.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg vil blot korrigere fru Pia Christmas-Møller. Jeg citerede Kammeradvokatens udsagn i Kammeradvokatens svar af 23. februar, side 4, ordret. Alt, hvad Kammeradvokaten siger fra »hvis der skulle komme sådanne oplysninger« og ned til »19. almindelige vurdering for grundene«, er citeret ordret, og det vil fru Pia Christmas-Møller kunne se senere i Folketingets forhandlinger. Sådan er det læst op, ord for ord.

Det, der ikke er nævnt, er, at der på nuværende tidspunkt ikke foreligger fornødent grundlag herfor. Men det er vel præcis det, Finansudvalget bør sikre sig, når Kammeradvokaten siger, at staten kan komme ud for at kunne nægte købet, hvis der er grundlag for det, og grundlaget er, at ejendommen skulle være så forurennet, at Told og Skat skulle kunne ændre vurderingen.

Told og Skat har sagt i forvejen, at man ikke har indregnet nogen forurening af Irlandsvej 93 i sin vurdering. Det har man ikke taget hensyn til. Men det, Kammeradvokaten siger, er, at Københavns Kommune har foretaget geotekniske undersøgelser, der viser – og det er det, Kammeradvokaten siger på side 2 – at grunden er stærkt forurennet. Det siger Kammeradvokaten, som samtidig er vidende om, at der overhovedet ikke er nogen, der har budt på grunden i fri handel på de vilkår, Københavns Kommune skitserede.

Hvis Finansudvalget skal være ansvarligt, også over for det spørgsmål, Kammeradvokaten stiller, burde man stille det spørgsmål: Er den så belastet, at Told og Skat vil ændre vurderingen? Hvis det er tilfældet, er vi frit stillet, og så skal staten vel ikke give fuld pris for den grund? Så skulle vi også gøre det for arealet i Brøndby, og så er der principielt ingen forskel. Det er nemlig den samme argumentation, Kammeradvokaten bruger: Hvis vurderingen er væsentligt ændret efter en fornyet overvejelse, er staten frit stillet.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Thor Pedersen og jeg sidder i samme udvalg, og jeg går ud fra, at vi har fået de samme papirer. Det papir, jeg refererer til, er oversendt til Finansudvalget den 26. februar og vedrører et brev fra Kammeradvokaturen, som er afsendt den 23. februar. Af side 2 i Kammeradvokatens besvarelse fremgår det, at selv i en situation, hvor vurderingerne vil blive ændret

markant, er det ikke sikkert, at Told og Skat vil finde fornødent grundlag for at ændre på vurderingerne:

»For at en ændring af 19. almindelige vurdering skal kunne komme på tale, skal forurenin-gerne i hvert fald føre til, at vurderingerne er meget væsentligt højere end de forventelige salgspriser. Selv i så fald er det ikke sikkert, at Told og Skat vil finde fornødent grundlag for ændring af vurderingerne.«

Det står der i Kammeradvokatens besvarelse til Finansudvalget.

Og senere står der, at man på grundlag af det foreliggende materiale i øvrigt ikke mener, at kommunen har tilbageholdt relevante oplysninger m.v. Man mener ikke, der er grundlag for, at staten vil kunne vinde en sag i denne forbindelse, og det synes jeg hr. Thor Pedersen bør forholde sig til i stedet for at forsøge at få et langstrakt retligt forløb mellem to offentlige myndigheder. Det er der ikke noget særligt perspektiv i, når vi med al sandsynlighed må forvente, at staten under alle omstændigheder lider et økonomisk tab.

Jeg kan ikke følge hr. Thor Pedersen, og jeg kan ikke se, hvorfor vi skal anlægge det synspunkt, at vi vil blokere og vil have en retlig afgørelse, som i værste fald indebærer præcis det samme som aktstykket. Staten har lavet en rigtig elendig aftale – det er vi ikke uenige om – men aftaler har det altså med at forpligte.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Det er jo helt rigtigt, som fru Pia Christmas-Møller refererer Kammeradvokaten. Udsagnet er, at det er ikke sikkert, at Told og Skat vil ændre 19. almindelige vurdering, men det, vi ved, er, at regionschefen har sagt, at man ikke har ladet forureningsspørgsmålet indgå i vurderingen ved 19. almindelige vurdering.

Det, vi kunne spørge, er: Hvad mener Told og Skat? Kammeradvokaten er jo ikke i tvivl om, at hvis Told og Skat ændrer 19. almindelige vurdering væsentligt, er staten igen stillet i samme situation som ved arealet i Brøndby. Det spørgsmål, Kammeradvokaten stiller, er, hvorvidt Told og Skat vil ændre 19. almindelige vurdering væsentligt, og det kunne vi spørge Told og Skat om, så Finansudvalget ved, hvad det egentlig er, der binder staten.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Der er ikke meget, der tyder på, at hr. Thor Pedersen og jeg bliver enige om udlægningen af Kammeradvokatens besvarelse til Finansudvalget, men jeg mener, at hr. Thor Pedersen driver argumentationen helt ud i det useriøse, når han siger, at der ikke er nogen tvivl om, at hvis den 19. almindelige vurdering bliver ændret, vil det også få indvirkning på denne sag. Kammeradvokaten skriver det stik modsatte, nemlig at det ikke er sikkert, at det vil få nogen følger, og det synes jeg er væsentligt for helhedsvurderingen af Kammeradvokatens besvarelse.

Bjørn Elmquist (RV):

Man kan gøre sig visse betragtninger over klimaforandringerne her i Folketinget, og hvordan man kan forbedre stemningen mellem partierne. Man kan også føle, at man debatterer med nogle, der nærmest er dumpet ned fra en fremmed klode, for aftalen her blev lavet i temmelig fuld offentlighed i juni 1994 i forhandlingerne mellem regeringen og Københavns Kommune. Det blev både dengang og senere hen helt klart fremlagt, hvad der var basis for og indholdet af denne aftale, og jeg citerer fra klausulen i aktstykke nr. 194:

»I løbet af 1995 sælger kommunen ejendomme m.v. for 370 mio. kr. Såfremt der i fjerde kvartal 1995 er en manko i forhold til denne målsætning, forpligter staten sig til at købe ejendomme m.v. for det resterende beløb til vurderingsprisen.«

Det er ikke noget, som har været skjult for den store offentlighed, og det har på intet tidspunkt været skjult for Finansudvalget. Selv om der er mange plusværdier i udtrykket »rene linjer«, som jo kan give associationer til det italienske »rene hænder«, synes vi derfor, at både SF, som har disse ord med i sit beslutningsforslag, og Fremskridtspartiet og Venstre, som har fremsat et andet beslutningsforslag, er galt afmarcheret.

Vi mener, der er tale om en politisk aftale, og det kan da godt være, den ikke lever op til de forretningsmæssigt klogeste eller mest effektive eller profitmæssigt investeringsrigtige aftaler. Det minder måske lidt om »Hvad fatter gør, er altid det rigtige«. Men det har noget med det politiske indhold af en sådan aftale at gøre, og det var et klart element for alle, at her var der tale om at overføre nogle penge til Københavns Kommune og skaffe kommunen ud af en meget

klem situation. Det kunne og kan intet politisk parti og ingen almindelig avis læser i Danmark være uvidende om på det tidspunkt eller i dag. At nogle politiske partier er imod det, forklares af, at de også dengang syntes, det var en dårlig aftale, så der er i og for sig ikke så meget at komme efter.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at pudse en radikal hjertesag af – ikke fordi vi er utilfredse med det, der er kommet fra Kammeradvokaten, eller kan have belæg for at sige, at indholdet er forkert, eller at det, der er kommet fra Justitsministeriets lovkontor, er forkert, på ingen måde, men tænk, om vi havde et lovråd af jurister, som var uafhængige i den forstand, at de hørte under Folketinget! Så var der måske ting og sager her, som var gået lidt hurtigere. Det er ikke det, der skal diskuteres her og træffes beslutning om, men alligevel kunne jeg ikke tilbageholde den bemærkning.

Vi afviser naturligvis de to beslutningsforslag.

Frank Aaen (EL):

Sagens aspekter er jo relativt grundigt gennemgået, og jeg kan kort meddele, at Enhedslisten lægger stor vægt på, at Københavns Kommune får de midler, som kommunens skatteborgere er stillet i udsigt. Men vi mener, det er korrekt, at støtte til kommuner skal ydes helt åbent uden skjulte mekanismer, som ingen eller kun en meget lille og udsøgt kreds er i stand til fuldt ud at gennemskue konsekvenserne af, og jeg vil bruge denne anledning til stærkt at anbefale, at man ikke fremover indgår den form for aftaler.

Vi kan med disse ord tilslutte os SF's forslag, men må afvise V' og Z's forslag.

Peter Duetoft (CD):

Åbenbart i modsætning til mange andre ordførere vil jeg sige, at jeg synes, at den aftale, der blev indgået i sin tid, var ganske god. Selvfølgelig om, at Københavns Kommune ikke bare skulle have penge, men også skulle levere værdier for nogle af de penge, synes jeg i virkeligheden var ganske fornuftig, og det mener jeg man fuldstændig har glemt i debatten – ikke mindst i den offentlige del af debatten. Man glemte at understrege, at det var noget nyt, og at det faktisk var noget ganske fornuftigt.

O.k., der har været problemer med vurderingen. Men Kammeradvokaten har jo slået fast, hvordan tingene ligger, og derfor er det foreliggende aktstykke også ganske logisk. Det kon-

centrerer sig om de steder, hvor Kammeradvokaten slår fast, at der næppe er tvivl om noget, og man har taget det område ud, hvor der virkelig er problemer, nemlig Brøndby. Det er vi tilfredse med. Vi synes, finansministeren og boligministeren har reageret fornuftigt, at det var en fornuftig aftale og en fornuftig reaktion.

Så kan vi vende tilbage til diskussionen om Brøndby. Det er ingen hemmelighed, at det er CD's opfattelse, at den logiske reaktion her må være at sige: Jamen hvis den værdi ikke er stor nok, må man da finde nogle flere værdier. Det kunne da være en løsningsmodel, men lad os drøfte det, når vi kommer tættere på.

Så vil jeg i øvrigt tilslutte mig fru Pia Christmas-Møllers synspunkter om vurderingssystemet. Jeg synes også, det er lidt fantastisk, at man i den grad kunne ramme forkert. Vi kan da godt se af Kammeradvokatens rapport, at der er nogle tekniske ting, man har overset, men det ville måske være meget rart at få undersøgt, om det var en enkeltstående fejl, eller om der måske er noget i forbindelse med en offentlig vurdering, der skal gås lidt efter i sømmene. Det undrer mig i hvert fald stadig, at man kan se bort fra en lokalplan, der siger, at 20 pct. af et område skal være rekreativt område, og at det slet ikke er gået op for dem, der skal fastsætte en vurdering. Men lad os prøve at kigge lidt på det, for selvfølgelig er det da uacceptabelt, at man kan sige godt 160 mio. kr., når det kun er 33 mio. kr. værd. Jeg håber ikke, der er mange private, der bliver udsat for det.

Med disse ord vil jeg selvfølgelig afvise begge beslutningsforslag. Dette aktstykke skulle vi jo gerne have igennem så hurtigt som muligt, og det håber jeg Folketinget vil være behjælpeligt med.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er meget enig med hr. Peter Duetoft, når han siger, at der er noget politisk godt ved, at man ikke bare leverer penge til f.eks. Københavns Kommune, men også får nogle værdier til gengæld. Men problemet er jo lige præcis, hvor store værdier man får tilbage. Det skulle gerne være de reelle værdier. Hvis de ligger under værdien af den ydelse, man leverer, har man ydet et skjult tilskud eller søgt at yde et skjult tilskud, og det er klart, at det kan vi ikke støtte.

Vi mener ikke i Dansk Folkeparti, at det er klart bevist, at der er juridisk mulighed for at undgå at overtage Københavns Kommunes ejendomme til overpris, og da vi ikke er tilhæn-

gere af at yde Københavns Kommune tilskud i det skjulte, agter vi at støtte forslag nr. B 100 om at trække det pågældende aktstykke nr. 194 tilbage fra Finansudvalget. Vi mener, at efterfølgende må det flertal, der måtte være i Folketinget for at bevilge Københavns Kommune økonomiske tilskud, manifestere sig og i fuld åbenhed stemme for det.

Derfor har vi selvfølgelig også sympati for SF's tankegang om at trække aktstykket tilbage og herefter fremsætte et nyt aktstykke, hvori der kun indgår ejendomshandler, hvor handelsværdierne svarer til statens købspris, og hvor der altså er system i tingene. Et sådant aktstykke ville vi jo kunne undlade at give vores politiske opbakning til, og så ville det flertal, der måtte være for det, jo kunne støtte det.

I forbindelse hermed skal jeg sige, at vi støtter forslag nr. B 100, men ikke forslag nr. B 99. I det sidstnævnte forslag til folketingsbeslutning indgår jo, at der også skal fremsættes et nyt aktstykke, og det kan vi ikke give politisk opbakning til.

Jeg må sige, at jeg undrer mig meget over den argumentation, fru Pia Christmas-Møller fra De Konservative kommer med. Det, De Konservative reelt gør, er jo, at de søger at dække sig ind under aktstykket med Kammeradvokatens argumenter for at undgå at sige tingene klart, som de er, nemlig at Det Konservative Folkeparti ønsker at yde denne økonomiske støtte til Københavns Kommune. Jeg må sige, at det ville klæde De Konservative bedre at tage konsekvensen og støtte SF's beslutningsforslag nr. B 99 om at trække aktstykket tilbage og fremsætte et nyt aktstykke, hvor også De Konservative klart og fuldt åbent giver tilslutning til at give Københavns Kommune den økonomiske støtte, det beslutningsforslag indebærer.

Jeg kan forstå, at De Konservative hellere vil sige, at det er regeringens ansvar, og at De Konservative ikke kan medvirke til en dårlig politisk handel, som er indgået mellem regeringen og Københavns Kommune, men under de givne omstændigheder heller ikke vil være med til at forhindre den. Men dermed bliver man altså også medansvarlig, og det bliver De Konservative nødt til at indse. Man kan ikke både blæse og have mel i munden, som fru Pia Christmas-Møller forsøger, og derfor ville det som sagt klæde De Konservative bedre at tone rent flag frem for på denne måde at forsøge at luske et tilskud til Københavns Kommune igennem via et aktstykke under dække af argumenter fra Kammeradvokaten.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu er det jo ikke første gang, hr. Kristian Thulesen Dahl har fået noget galt i halsen, og det er formentlig heller ikke sidste gang.

Jeg er nødt til at sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, at det ikke er en korrekt udlægning af Det Konservative Folkepartis holdning i denne sag. Vi ønsker ikke at give Københavns Kommune et særligt tilskud. Det, det handler om for os, er, at staten har indgået en superelendig aftale, men vi hænger på den, og så er spørgsmålet, om vi skal trække pinen ud ved at smide det hele over i retssystemet. Det vil bare være fordyrende og forlængende, og det ser vi ingen grund til.

Vores egen advokat, statens advokat, har vurderet, at vi vil tabe en sådan sag med fynd og klem, og så mener vi ikke, der er nogen grund til at involvere hele retssystemet i det anliggende. Vi kan lige så godt bide i det sure æble først som sidst. Det er vores bevæggrund og ingen anden. Vi ønsker ikke på nogen måde at camouflere et tilskud til Københavns Kommune eller noget i den retning; tværtimod kan man sige, at konsekvensen af både Fremskridtspartiets og SF's forslag vil være det stik modsatte. Her får vi dog et salgsprovenu hjem.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen så kan vi jo konstatere, at De Konservative indser, at de holder hånden over regeringen – i den forstand, at regeringen har indgået det, fru Pia Christmas-Møller selv siger er en hamrende dårlig aftale, og at det altså bliver med De Konservatives hjælp, regeringen får tilstrækkelig politisk opbakning til at hale den aftale, som er så dårlig, i land.

Sagen er jo, at der er tvivl. Fru Pia Christmas-Møller kan ikke komme uden om – uanset hvor mange gange hun oplæser citater fra Kammeradvokaturen – at der er tvivl om, hvorvidt staten vil komme til at hænge på den regning. Der er berettiget tvivl, og så er spørgsmålet: Skal den tvivl komme skatteyderne i det øvrige land til gode, eller skal vi skrive checken med det samme?

Samtidig må man sige, at uanset om fru Pia Christmas-Møller kan lide det eller ej, er det også en kendsgerning, at det, man opnår med den konservative politik, er at betale en overpris. Men så kunne De Konservative lige så godt tone rent flag og sige, at man er altså med til at yde et tilskud, fordi regeringen har lavet en dår-

lig aftale, eller hvilken argumentation man nu vil bruge. Jeg synes bare stadig, det ville være mere ærligt med et aktstykke, der har et politisk flertal bag sig her i Folketinget, at yde Københavns Kommune den støtte, som reelt er indeholdt i aktstykke nr. 194, selv om den er godt skjult.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti prøver ikke at hjælpe regeringen i denne sag. Det Konservative Folkeparti har faktisk en principiel opfattelse af, at det er vigtigt, at man kan regne med staten som aftalepartner, uanset at vi i øjeblikket har en regering siddende, som vi ikke bryder os om. Det er ret vigtigt, at man kan regne med, at aftaler indgået med staten holder. Det er situationen her og nu.

Regeringen har indgået en aftale på statens vegne med Københavns Kommune, og det er en aftale, som efter det bedste advokatskøn vil holde. Man vil tabe en retssag, og derfor er der ingen tvivl om, at det i realiteten er skatteydernes interesser, vi varetager her. Med en ekspektion af aktstykket vil der rent faktisk være mulighed for, at vi kan få et falsk provenu hevet hjem. Der er ikke nogen skjult dagsorden fra Det Konservative Folkepartis side om at give et fordækt bidrag til Københavns Kommune eller noget lignende. Der er en aftale, og den hænger vi på, og så synes vi ærlig talt ikke, der er rimelighed i at lave mere bureaukrati i den sag end højst nødvendigt. Jeg troede faktisk heller ikke, det var Dansk Folkepartis politik bare at bureaukratisere sagerne fra en ende af.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg må give finansministeren den cadeau, at han faktisk er mere kontant og korrekt i sin fremstilling af sagens faktiske omstændigheder end den konservative ordfører.

Hvis sagen er den, at vi hænger på aftalen, skal Københavns Kommune sandelig også have 165 mio. kr. for grunden i Brøndby, for det var aftalen. Så siger Kammeradvokaten, at det behøver vi ikke, hvis vi ikke vil, for vurderingen er ændret væsentligt, og så siger den konservative ordfører: Jamen vi hænger på resten. Nej, det har Kammeradvokaten ikke sagt på noget tidspunkt. Hvis man tager svaret af 26. januar, side 34, siger Kammeradvokaten, at hvis ikke Told og Skat finder grundlag for at revidere

vurderingerne, vil han ikke råde til, at aftalerne søges tilsidesat.

Og det er det, der stadig er det afgørende: Hvis Told og Skat ikke finder anledning til at ændre vurderingen, vil han ikke tilråde det. Men hvad nu, hvis Told og Skat finder anledning til at ændre vurderingen? Det kunne man spørge om, så meget mere som Told og Skat selv har erklæret i svaret af den 12. december, at når det gælder ejendommen Irlandsvej 93, er man på grund af en fejl nået frem til en alt for høj ejendomsværdi, og man siger yderligere, at man herudover ikke har taget højde for forureningen. Men Kammeradvokaten siger, at i Københavns Kommune ligger der geotekniske undersøgelser, som viser, at grunden er stærkt forurennet, og så kunne man da spørge Told og Skat: Giver den væsentlige fejl, man selv fremfører, plus den konstaterede forurening ikke baggrund for en ændring af 19. almindelige vurdering? Hvis det er tilfældet, holder Kammeradvokatens råd ikke. Det siger Kammeradvokaten selv.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 99, hr. Jes Lunde, har ordet.

Jes Lunde (SF):

Finansministeren spurgte i starten: Hvorfor skulle vi have hele den krigsdans fra SF's side i december måned om denne sag, når SF alligevel vil give Københavns Kommune pengene, som det fremgår af beslutningsforslaget? Er det mon ikke, fordi der sidder nogle SF'ere i Københavns Borgerrepræsentation, der har ringet og udtrykt deres bekymring? Jo, selvfølgelig har de det, og det kan jeg da også godt forstå. Selvfølgelig er de bekymrede over, at Københavns Kommune nu har udsigt til at tabe en masse penge, fordi man lavede en ejendomshandel med staten, som ikke helt holdt, fordi forudsætningerne var bristet undervejs.

Men sagens kerne for SF er, at vi sådan set hele tiden har været villige til at give Københavns Kommune en støtte. Vi er enige i, at den har været ude i nogle voldsomme økonomiske problemer, og at der har været behov for et statsligt engagement i den sag. Men vi vil ikke være med til at skjule den slags. Hvis man skal yde hjælp til en kommune, skal det gøres i fuld åbenhed med et aktstykke, hvor der er sat kroner og øre på. Vi vil ikke være med til at købe ejendommene til overpris.

Jeg mener sådan set heller ikke, det var det, regeringen troede den havde lagt op til, for i hvert fald i det aktstykke, vi havde i Finansudvalget i 1994, var der ikke noget, der tydede på, at man købte ejendommen til overpris. Der stod bare, at man skulle overtage den til vurderingsprisen, men der lå ikke deri nogen tilkendegivelse overhovedet fra regeringens side om, at det, man skulle fokusere på, udelukkende var de kontante beløb, man gav kommunen, og at det var ligegyldigt, hvad ejendommen var værd. Det var ikke det indtryk, vi fik i Finansudvalget. Tværtimod må det siges, at man ikke har gjort sig umage med at sørge for at fylde op med ejendomme til ejendomsvurderingen i forhold til den likviditet, staten overførte, og derfor måtte vi selvfølgelig tro i Finansudvalget, at ejendommene også nogenlunde var det værd.

Men det viste sig så, da vi begyndte at bore i sagen i efteråret, at det var de overhovedet ikke. Helt galt var det med landbrugsjorden i Brøndby, som man skulle købe til en overpris på 137 mio. kr. i forhold til ca. 30 mio. kr. – altså over 160 mio. kr. Det er selvfølgelig helt uholdbart for Finansudvalget, og den slags kan vi standse.

Vi synes, det er helt tilsvarende med parkeringsanlægget på Israels Plads, som man nu vil købe for 50 mio. kr. med det nye aktstykke, der er fremsendt, selv om Told og Skat siger, at anlægget er 7-8 mio. kr. værd. Det synes vi også er en uacceptabel handel for Finansudvalget. Vi synes simpelt hen, det er Finansudvalgets pligt at stoppe den slags handler, og det nåede vi kun med det yderste af neglene i december.

Og det var derfor, vi opførte denne krigsdans, hr. finansminister. Vi skulle helt ud i krigsdansen for at få De Konservative med til, at sagen skulle udsættes, og at Kammeradvokaten også skulle vurdere den. Sagen stod ellers til at blive afsluttet, fordi Justitsministeriet – efter at have rettet i et af sine egne svar på samme journalnummer, således som hr. Thor Pedersen har redegjort for – sagde: Der er ingen problemer i den sag, og I kan bare tage det hele for gode varer. Der skulle en hel krigsdans til for at overbevise De Konservative om, at den trods alt var for tyk, og at der var behov for en uvildig vurdering fra Kammeradvokaten.

Den vurdering har vi fået nu, og den har ændret væsentligt ved handelen, men efter vores mening ikke nok, for vi mener, der er brug for at have helt rene linjer: Vi skal kun gennemføre de handler, som er økonomisk forsvarlige,

og til gengæld kompensere kontant i forhold til de forudsætninger, Københavns Kommune naturligt nok har lagt til grund i sine budgetter.

Det ser ud til, at regeringen har De Konservative på plads i denne sag. Så bliver de to beslutningsforslag stemt ned, og så kan man gennemføre aktstykket, og det må man jo så gøre. Men vi har med dette beslutningsforslag ønsket at markere, hvordan vi synes disse problemer burde have været løst, og dermed også, hvordan vi synes finansministeren bør tackle det i fremtiden, hvis han kommer ud for lignende sager.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 100 om opfordring til at trække aktstykke nr. 194 om Slots- og Ejendomsstyrelsens erhvervelse af en række ejendomme m.v. fra Københavns Kommune tilbage fra Finansudvalget, hr. Kim Behnke, har ordet.

Kim Behnke (FP):

Det er jo, som om debatten om de to forslag har dokumenteret, at det er en noget ejendommelig sag, vi har foran os.

Vi har fået beskrevet, at der i 1994 blev indgået en aftale mellem den daværende regering og bl.a. Københavns Kommune, og vi har svært ved at forstå, hvordan man i Finansministeriet, der har hele ansvaret for vores budgetretningslinjer osv., kan indgå en aftale om overtagelse af nogle ejendomme, og at man så bare overtager dem til den offentlige vurdering.

Alle sager om køb og salg af ejendomme, der fremlægges i Finansudvalget, er altid behæftede med en udtalelse fra Told og Skat. Ofte er den udtalelse forholdsvis simpel; der står bare, at Told og Skat ikke har noget at indvende imod prisen. Men under alle omstændigheder er der foregået en sagsbehandling i Told og Skat.

Det mindste, man kunne have gjort på daværende tidspunkt, var altså at tage telefonen og ringe til Told og Skat og spørge, hvordan forholdene var for de pågældende ejendomme, men det valgte man at lade være med, for i beruselsen over at have fundet på en ny måde at overføre penge fra statskassen til Københavns Kommunes slunkne kasse på, skyndte man sig at indgå aftalen. Den blev så forelagt i Folketingets Finansudvalg og fik den nødvendige godkendelse.

Så går tiden, og man forsøger at afhænde ejendommene, men det lykkes ikke – ikke fordi der ikke er nogen, der byder på dem, men sim-

pelt hen fordi der ikke er nogen, der vil give den vilde pris, der er baseret på vurderingen. Og derefter stiller man så i november-december måned i Folketingets Finansudvalg med en anmodning om, at staten får lov til at overtage ejendommene.

Det første aktstykke, vi da får præsenteret, aktstykke nr. 116, er særdeles magert i sin beskrivelse af de pågældende ejendomme, hvad de egentlig er værd osv., og derfor måtte vi jo i Finansudvalget bede om at få uddybet oplysningerne om de forskellige ejendomme.

Og det er først på dette meget sene tidspunkt, hvor Finansudvalget er gået i gang med en egentlig spørgevirksomhed, det bliver afsløret, at der er en markant forskel på den vurdering, som er foretaget af de pågældende ejendomme, og så den forventede handelsværdi, og det er vel at mærke Told og Skat, der kan give Folketingets Finansudvalg den oplysning.

Nøjagtig den samme oplysning kunne finansministeren have hentet hjem, inden aftalen blev indgået med Københavns Kommune, men det lod han være med at gøre.

Så udvikler der sig en lidt speciel situation i Finansudvalget, for flere og flere partier er godt klar over, at det ikke kan være rigtigt, at man skal gennemføre det pågældende aktstykke, og regeringen er synligt irriteret over, at Finansudvalget ikke bare kan se at få voteret om den sag.

Der bliver afholdt samråd. Nu må der ikke citeres fra samråd, men hvorom alt er, var det indtryk, man efterlod, at den sag var der ingen problemer i, og det fremgår også af de skriftlige svar, som blev oversendt, at Finansministeriet ikke et øjeblik var i tvivl om, at staten var forpligtet til at overtage ejendommene. Det lå i den aftale, og det kunne der ikke ændres på.

For også at få et andet synspunkt beder vi i Finansudvalget om Justitsministeriets vurdering, og der bliver så det lidt specielle forløb, at vi først får oversendt ét svar og så et par timer efter med samme bilagsnummer og journalnummer et andet svar, hvor der er rettet i besvarelsen, og hvor man så til sidst bare henholder sig til, at når Finansministeriet siger, at alt er i orden, så er alt i orden.

På dette tidspunkt var det stadig væk regeringens intention, at sagen bare skulle have været gennemført, og at aktstykke nr. 116 skulle have været vedtaget. Men heldigvis lykkedes det for oppositionen i Finansudvalget at få sagen sparket til hjørnespark, og man bad om at få Kammeradvokatens vurdering.

Da Kammeradvokatens vurdering kommer, er reaktionen fra regeringen, at man tager et af grundstykkerne ud, nemlig en ejendom i Brøndbyerne.

Men det, at regeringen vælger at tage det stykke jord ud, vidner jo om, at de forsikringer, vi i Finansudvalget fik fra finansministeren i december måned, intet var værd. På daværende tidspunkt var finansministerens fuldstændig skrāsikre melding til Finansudvalget – både mundtligt og skriftligt – at der ikke var noget at komme efter, og at vi bare skulle se at vedtage det aktstykke; vi kunne ikke slippe uden om den aftale, der var.

Nu viser det sig, at det kunne vi jo godt alligevel. Det var jo muligt at botanisere i aftalen: Det var muligt at tage en enkelt ejendom ud. Og så har hr. Thor Pedersen jo fuldstændig ret: Hvis det kan lade sig gøre at tage én ejendom ud af aftalen, kan det vel også lade sig gøre at tage to ejendomme ud.

Men den argumentation, vi bliver mødt med i dag, særlig fra finansministeren og fra finansministerens samarbejdspartner i denne sag, fru Pia Christmas-Møller, er, at nu kan det ikke lade sig gøre at pille mere ud, men det var jo nøjagtigt de samme argumenter, vi blev mødt med i december.

Derfor har hr. Thor Pedersen ret i, at man burde forholde sig afventende denne i sag og så finde ud af, om der også skulle pilles et stykke jord eller en ejendom nummer to og måske et stykke jord eller en ejendom nummer tre ud af handelen, men det vil man ikke. Nu fremsender man et aktstykke nr. 194, hvoraf det fremgår, at den vigtigste ting i verden er, at denne sag bliver afgjort inden den 1. marts 1996, og man lægger et ubehageligt pres på partierne her i Folketinget ved at tvinge os til at sørge for at have fremsat disse beslutningsforslag fredag i sidste uge, fordi de skal til førstebehandling i dag, sådan at de kan komme til andenbehandling på torsdag.

Det spørgsmål, man er nødt til at stille, er: Hvorfor? I 2 måneder har sagen overhovedet ikke haft nogen udvikling, og der er ikke afgivet svar om noget som helst. Finansministeren har været på en sikkert velfortjent rejse eller ferie, eller hvad det har været. Der er overhovedet ikke sket noget i den sag.

Lige pludselig den 20. februar skal sagen speedes op og med turbo hastes igennem Folketinget, selv om vi ikke engang kan få besvaret så simpelt et spørgsmål som: Når det kunne lade

sig gøre at tage ét jordstykke eller én ejendom ud, hvorfor kan det så ikke lade sig gøre at tage endnu en ejendom ud?

Det har så været diskuteret meget i dag, og igen er det jo Det Konservative Folkeparti, der vælger at være den, der skal forsvare denne sag. Det må være rart at være socialdemokrat og kunne sidde tilbagelænet i salen og lade Det Konservative Folkeparti tage øretæverne for det, den socialdemokratiske styrede regering har lavet af elendigheder.

Men hvorom alting er, så hævdes det nu, at der ikke er nogen grund til at lade det afgøre ved domstolene, for når Kammeradvokaten udtaler sig, som Kammeradvokaten har gjort, er der jo ingen grund til at ulejlige domstolene. Det ville bare trække sagen ud, som fru Pia Christmas-Møller beskrev det for Folketinget.

Men der er jo bare det ved det, at denne sag er meget usædvanlig, for allerede i december måned var finansministerens melding til Folketinget jo, at finansministeren ikke var interesseret i en retssag, for finansministeren var på daværende tidspunkt parat til at skrive checken. Det er finansministeren også i dag. Det er bare en lidt mindre check, eller måske bliver det to checks, eller hvordan det nu kommer til at forløbe.

Så det er klart, at en eventuel retssag er en lidt absurd forestilling, for finansministeren og overborgmesteren på Københavns Rådhus, som er de to parter i sagen, er helt enige om, hvordan det her skal være: De er enige om at blokke statskatterne for ca. 300 mio. kr.

Så den krænkede part er ikke finansministeren, og udelukkende derfor er sådan en retssag selvfølgelig en lidt speciel situation. Ikke desto mindre er der jo meget belæg for at sige, at der er begrundet tvivl i denne sag, og så burde den tvivl komme skatteyderne til gode.

Så er spørgsmålet selvfølgelig, hvordan vi kommer ud af denne sag. SF foreslår, at ejendommene skal overtages af staten til handelsværdien.

Men så kan man stille dette spørgsmål: Hvorfor skal staten overhovedet involveres i det her? Så kan Københavns Kommune jo bare selv afhænde dem til handelsværdien, og så er der ingen grund til at have to gange handelsomkostninger og papirbesvær ud af det.

Hvorfor skal det forbi boligministeren? Hvorfor skal boligministeren – som har været så flink at være til stede her under hele forhandlingen – også ulejliges med handelen? Nu har boligmini-

steren måttet ulejliges to gange med et aktstykke, og det er der jo ingen grund til.

Så lad dog Københavns Kommune sælge ejendommene, og lad os så få gjort op, hvad der mangler. Og så er det, at vi i hvert fald i Fremskridtspartiet siger, at så må finansministeren komme til Folketinget og sige: Der mangler nogle penge, og jeg har indgået en aftale med Københavns Kommune om at donere pengene.

Jeg kan forstå på CD, at de synes, at der så skal fyldes op med andre ejendomme. Det har vi ikke noget at indvende imod.

Jeg kan forstå på SF, at SF bare ønsker, at der udstedes en check på det manglende beløb. Det kan vi ikke anbefale.

Men den løsning, der nu bliver valgt, er under ingen omstændigheder en tilfredsstillende løsning, for i al evighed vil man kunne kigge i bakspejlet og se tilbage på den sag og spørge: Hvad var det egentlig for noget underligt noget, man gennemførte dér i 1995-96? Hvorfor skulle staten overtage et parkeringsanlæg på Israels Plads, og hvorfor skulle staten have et parkeringsanlæg ved en busholdeplads ude på Irlandsvej, osv.? Og dér er forklaringen på det ene og alene, at man med dette lille figenblad søgte at skjule en overførsel af nogle penge til Københavns Kommune, og det burde man åbent og ærligt have sagt fra starten. Så havde vi sluppet for denne lange behandling af denne sag.

Men jeg synes også, finansministeren har et forklaringsproblem over for Folketinget: Hvorfor skal det være Folketinget og Folketingets Finansudvalg, der skal trække og slæbe hver eneste oplysning ud af finansministeren? Hvorfor lever finansministeren ikke op til ministeransvarlighedslovens klare formulering om, at ministeren af egen drift skal give Folketinget fyldestgørende oplysninger?

Folketinget har ikke fået fyldestgørende og udtømmende oplysninger om denne sag. Vi har udelukkende fået oplysningerne, fordi vi selv har trukket dem ud. Og at Finansministeriet var lidt irriteret over, at Folketinget bad om oplysningerne, og så modvilligt afgav dem, er ikke en måde at behandle Folketinget på, slet ikke i et tilfælde, hvor finansministeren har en rigtig dårlig sag at forsvare, fordi den aftale, der blev indgået, var en rigtig dårlig aftale, hvilket flere ordførere har været inde på.

Jeg skal til slut sige, at Fremskridtspartiet selvfølgelig støtter det forslag, vi selv har fremsat, og at vi til gengæld ikke kan støtte det forslag, SF har fremsat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Socialudvalget (22/2 96):

Udtræder: Vibeke Peschardt (RV)

Ny stedf.: Dorit Myltoft (RV)

Uddannelsesudvalget (22/2 96):

Udtræder: Elsebeth Gerner Nielsen (RV)

Nyt medl.: Dorit Myltoft (RV)

Erhvervsudvalget (23/2 96):

Udtræder: Kristian Thulesen Dahl (DF)

Ny stedf.: Peter Brixtofte (V)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 28. februar 1996, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 19.43
